

Sygn. akt: I C 647/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Ewa Kościuczuk

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. C.

przeciwko Gminie M. i J. R. (1)

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powódki W. C. na rzecz pozwanej Gminy M. kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. zasądza od powódki W. C. na rzecz pozwanego J. R. (1) kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

IV. nakazuje ściągnięcie od powódki W. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mrągowie kwoty 160 zł (sto sześćdziesiąt złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt **IC 647/17**

UZASADNIENIE

Powódka W. C. – po ostatecznym sprecyzowaniu swojego żądania – wystąpiła z powództwem przeciwko Gminie M. i J. R. (1)

o uzgodnienie treści księgi wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Mrągowie IV Wydział Ksiąg Wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym poprzez nakazanie wpisania w dziale I-O tej księgi wieczystej w rubryce opis pomieszczeń przynależnych – pomieszczenia przynależnego stanowiącego budynek gospodarczy

o powierzchni 67,60 m² oraz w rubryce pole powierzchni użytkowej lokalu wraz

z powierzchnią pomieszczeń przynależnych – łącznej powierzchni użytkowej lokalu oraz pomieszczenia przynależnego – 126,78 m². Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanych

na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając zgłoszone powództwo wskazała, że na podstawie umowy darowizny z dnia 27 sierpnia 2003 roku jest właścicielką lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem 3 położonego z M. przy ul. (...), a dla tego lokalu Sąd Rejonowy w Mrągowie IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...). W dziale I-O tej księgi wieczystej pomimo złożonego przez notariusza wniosku zawierającego żądanie ujawnienia pomieszczenia przynależnego nie został ujawniony budynek gospodarczy o powierzchni 67,60 m². Powódka podkreśliła, że budynek gospodarczy był przedmiotem umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu i umowy sprzedaży z dnia 19 kwietnia 1996 roku, jak również umowy darowizny z dnia 27 sierpnia 2003 roku, a zatem fakt ten winien znaleźć odzwierciedlenie w treści wpisów w dziale I-O przedmiotowej księgi wieczystej.

W odpowiedzi na pozew pozwana Gmina M. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, iż zadośćuczynienie żądaniu pozwu spowodowałoby ingerencję nie tylko w treść prawa odrębnej własności lokalu przysługującego powódce, ale również w treść prawa własności nieruchomości wspólnej przysługującego wszystkim właścicielom wyodrębnionych lokali. Podniosła, że z dokumentów przedłożonych do sporządzenia aktu notarialnego z dnia 19 kwietnia 1996 roku, tj. protokołu dnia 28 marca 1996 roku i operatu szacunkowego sporządzonego we wrześniu 1995 roku jednoznacznie wynika, że przedmiotem sprzedaży był lokal mieszkalny nr (...), przynależna piwnica oraz udział (...) części w strychu i budynku gospodarczym. Uprzednio w dniu 22 stycznia 1996 roku Gmina M. sprzedała udział w przedmiotowym budynku gospodarczym T. i M. K., więc w dniu 19 kwietnia 1996 roku nie mogła sprzedać całego budynku gospodarczego, gdyż nie była jego właścicielem w całości.

Pozwany J. R. (2) w odpowiedzi na pozew M. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż nie można domagać się uzgodnienia z rzeczywistym stanem prawnym wpisów w dziale I-O księgi wieczystej, gdyż nie obejmuje on danych świadczących o stanie prawnym nieruchomości. Nadto wskazał, że na dzień 19 kwietnia 1996 roku Gmina M. nie była już wyłącznym właścicielem całości budynku gospodarczego, a zatem nie mogła go sprzedać, a zapis dokonany w akcie notarialnym jest zwykłą omyłką pisarską notariusza. Pozwany podniósł, że żądanie wpisania jako pomieszczenia przynależnego budynku gospodarczego jest sprzeczne z pojęciem pomieszczenia przynależnego określonego w art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali. Nadto w jego ocenie wątpliwości budzi również dopozwanie jedynie jednego ze współwłaścicieli lokalu z pominięciem drugiego współwłaściciela.

Sąd ustalił, co następuje:

Gmina M. była wyłącznym właścicielem nieruchomości stanowiącej zabudowaną działkę gruntu oznaczoną numerem ewidencyjnym (...) położonej w M. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Mrągowie IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...). Formalnie wciąż figuruje w tej księdze wieczystej jako współwłaściciel w udziale (...) części.

(bezsporne, a nadto dowód: wydruk KW – k. 68-70)

W dniu 22 stycznia 1996 roku Gmina M. sprzedała T. K. i M. K. prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej, który został określony na (...) części.

(dowód: akt notarialny – umowa o ustanowieniu odrębnej własności lokalu i umowa sprzedaży z dnia 22.01.1996r. – k. 131-132)

W dniu 19 kwietnia 1996 roku Gmina M. sprzedała J. G. prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej, który został określony na (...) części. W treści aktu notarialnego zapisano, że przedmiotem sprzedaży jest przynależna do lokalu piwnica o powierzchni 6,88 m² i budynek gospodarczy o powierzchni 67,60 m².

(dowód: akt notarialny – umowa o ustanowieniu odrębnej własności lokalu i umowa sprzedaży z dnia 19.04.1996r. – k. 13-16, k. 145-148)

W dniu 27 sierpnia 2003 roku J. G. darowała w/w lokal mieszkalny swojej wnuczce W. C.. W treści aktu notarialnego zapisano, że przedmiotem darowizny jest przynależna do lokalu piwnica o powierzchni 6,88 m² i budynek gospodarczy o powierzchni 67,60 m².

(dowód: akt notarialny – umowa darowizny z dnia 27.08.2003r. – k. 17-20, odpis KW – k. 12)

W dniu 14 września 1998 roku Gmina M. sprzedała L. D. prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej, który został określony na (...) części.

(dowód: akt notarialny – umowa o ustanowieniu odrębnej własności lokalu i umowa sprzedaży z dnia 14.09.1998r. – k. 140-141)

W dniu 7 września 2000 roku Gmina M. sprzedała L. D. i A. D. prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej, który został określony na (...) części.

(dowód: akt notarialny – umowa o ustanowieniu odrębnej własności lokalu i umowa sprzedaży z dnia 07.09.2000r. – k. 154-155)

Nabywcy w/w lokali mieszkalnych byli uprzednio ich najemcami i wszyscy korzystali z budynku gospodarczego w sposób przez siebie ustalony. Każdy z najemców lokali miał oddzielne wejście do budynku gospodarczego, a strych był jeden. Wcześniej były tam cztery drzwi w budynku gospodarczym. Każdy z najemców miał przypisane pomieszczenie w budynku gospodarczym. Nie było problemów co do korzystania z tych pomieszczeń w budynku gospodarczym. Nie było konfliktów sąsiedzkich.

(bezsporne, a nadto dowód: zeznania świadka H. P. – k. 87-88)

W dniu 17 maja 2016 roku Gmina M. wystąpiła do notariusz J. C. z wnioskiem o sprostowanie aktów notarialnych m.in. w zakresie błędnie przypisanych udziałów w nieruchomości wspólnej. W dniu 8 lipca 2016 roku notariusz J. C. wystosowała do Burmistrza Miasta i Gminy M. pismo zawiadamiające o wyznaczeniu na dzień 19 lipca 2016 roku terminu sprostowania aktów notarialnych z dnia 19 kwietnia 1996 roku i z dnia 14 września 1998 roku.

(dowód: korespondencja – k. 63-65)

W dniu 19 lipca 2016 roku w Kancelarii Notarialnej J. C. celem zawarcia aktu notarialnego stawił się Burmistrz M. P. J. oraz pełnomocnik J. R. (1) i B. R. – M. G.. Nie stawił się nikt za W. C..

(dowód: protokół stawiennictwa jednej i niestawiennictwa drugiej strony – k. 66)

Prawidłowa wysokość udziałów w nieruchomości wspólnej, dla której Sąd Rejonowy w Mrągowie IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...) wynosi:

- dla lokalu mieszkalnego nr (...) części, podczas gdy w dokumentacji geodezyjnej i aktualnej treści księgi wieczystej wpisane jest (...) części,

- dla lokalu mieszkalnego nr (...) części, podczas gdy w dokumentacji geodezyjnej i aktualnej treści księgi wieczystej wpisane jest (...) części,

- dla lokalu mieszkalnego nr (...) części, podczas gdy w dokumentacji geodezyjnej i aktualnej treści księgi wieczystej wpisane jest (...) części,

- dla lokalu mieszkalnego nr (...) części, podczas gdy w dokumentacji geodezyjnej i aktualnej treści księgi wieczystej wpisane jest (...) części.

(bezsporne, a nadto dowód: opis i mapa – k. 108, wydruk KW – k. 68-70)

Postanowieniem z dnia 29 września 2017 roku Sąd Rejonowy w Mrągowie IV Wydział Ksiąg Wieczystych oddalił wnioski W. C. o sprostowanie usterki wpisu w dziale I-O księgi wieczystej (...) poprzez wpisanie w rubryce opis pomieszczeń przynależnych – pomieszczenia przynależnego stanowiącego budynek gospodarczy o powierzchni 67,60 m² oraz w rubryce pole powierzchni użytkowej lokalu wraz z powierzchnią pomieszczeń przynależnych – łącznej powierzchni użytkowej lokalu oraz pomieszczenia przynależnego – 126,78 m².

(dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Mrągowie IV Wydział Ksiąg Wieczystych z dnia 29 września 2017 roku Dz.Kw. OL1M/2764/17 – k. 37)

Sąd zważył, co następuje:

Zgłoszone powództwo jest niezasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie pozwu oparte zostało o art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (tekst jednolity: Dz. U. z 2018r. poz. 1916). Zgodnie z jego treścią w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności.

Powództwo przewidziane w art. 10 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece jest sui generis powództwem o ustalenie (art. 189 kpc), od którego odróżnia je wprawdzie odmiennosc podstawy prawnej i funkcji, ale upodabnia przesłanka interesu prawnego w ustaleniu rzeczywistego stanu prawnego. Jakkolwiek w doktrynie i orzecznictwie sądowym wyrażane są różne zapatrywania co do charakteru tego powództwa, to stwierdzić należy, iż niezależnie od wyjaśnienia jego charakteru przy rozpoznaniu tego typu sprawy przedmiotem postępowania dowodowego jest ustalenie, czy istotnie zachodzi niezgodność między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, uzasadniająca jej usunięcie przez dokonanie prawidłowych wpisów. Powództwo z art. 10 w/w ustawy służy jednocześnie obaleniu domniemania ustanowionego w art. 3 tej ustawy, iż prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym a prawo wykreślone nie istnieje. Ciężar dowodu, że rzeczywisty stan prawny nieruchomości jest odmienny od ujawnionego w księdze wieczystej spoczywa zatem na stronie powodowej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku sygn. akt IV CSK 309/11, publ. LEX nr 1125290).

W piśmiennictwie podkreśla się, że powództwo przewidziane w art. 10 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece jest jedyną drogą umożliwiającą trwałe i skuteczne wobec wszystkich obalenie domniemania ustanowionego w art. 3 ustawy, iż prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym, a prawo wykreślone nie istnieje. Wprawdzie możliwe jest podważanie tych domniemań także w innych postępowaniach, w których rzeczywisty stan prawny nieruchomości ma znaczenie jako przesłanka zgłaszanych żądań lub obrony przed nimi, jednak wówczas skutki obalenia domniemania ograniczają się do tego postępowania i jego stron, nie uzasadniając zmiany treści wpisów figurujących w księdze. Wyrok wydany w wyniku

uwzględnienia powództwa przewidzianego w art. 10 ust. 1 ustawy jest natomiast podstawą skorygowania stanu prawnego ujawnionego w księdze wieczystej.

W doktrynie i judykaturze powszechnie przyjmuje się, że powództwo przewidziane w art. 10 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece jako zmierzające do zmiany stanu prawnego ujawnionego w treści księgi wieczystej nie może ze swojej istoty dotyczyć wpisów w dziale I-O, gdyż wpisy zawarte w tym dziale nie stanowią o stanie prawnym nieruchomości, lecz o jej stanie faktycznym. Są to wpisy indywidualizujące nieruchomość, czyli zawierające opis nieruchomości – numer ewidencyjny, miejsce położenia oraz powierzchnię. Wpisy w tym dziale nie są objęte domniemaniem prawdziwości z art. 3 ustawy o księgach wieczystych i hipotece i mogą być sprostowane w trybie art. 626¹³ § 2 kpc

z urzędu lub na wniosek albo – w razie niezgodności danych katastru nieruchomości z oznaczeniem nieruchomości – na podstawie art. 27 tej ustawy. Jednakże, jeżeli oznaczenie w dziale I-O księgi wieczystej jest tego rodzaju, że obejmuje część gruntu lub innej rzeczy będącej przedmiotem wpisanego prawa nie należąca do uprawnionego z księgi wieczystej lecz stanowiącą przedmiot cudzego prawa to żądanie wpisu w dziale I-O nie dotyczy tylko sprostowania danych faktycznych, lecz zmierza do ustalenia zakresu prawa przysługującego uprawnionemu w celu uzyskania zgodności pomiędzy stanem prawnym wynikającym z wpisu w dziale II księgi wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, którego przedmiot i zakres wyraża dział I-O. W takim przypadku wpisanie/wykreślenie oznaczenia ujawnionego w dziale I-O danej księgi wieczystej musi być postrzegane jako dotyczące praw osoby wpisanej

w dziale II tej księgi wieczystej oraz praw osoby trzeciej dotychczas w księdze wieczystej nieujawnionej i nie może być wynikiem sprostowania w trybie art. 626¹³ § 2 kpc lub

art. 27 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, lecz wymaga uzgodnienia na podstawie

art. 10 w/w ustawy (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2006 roku sygn. akt V CSK 284/06, publ. (...))

W pełni akceptując powyższy pogląd stwierdzić należy, iż żądanie powództwa winno podlegać merytorycznemu rozpoznaniu, bowiem nie ulega wątpliwości, że – z uwagi

na charakter zgłoszonego żądania – należało je ocenić jako zmierzające do ustalenia zakresu prawa przysługującego uprawnionemu w celu uzyskania zgodności pomiędzy stanem prawnym wynikającym z wpisu w dziale II księgi wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, którego przedmiot i zakres wyraża dział I-O.

Powyższa konstatacja w żaden sposób nie przesądza jednak o zasadności zgłoszonego powództwa. Otóż w ocenie Sądu przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe jednoznacznie wykazało, iż żądanie to było pozbawione podstaw prawnych.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był zasadniczo pomiędzy stronami bezsporny

i z ustaleń tych w sposób jednoznaczny wynika, że w aktach notarialnych z dnia 22 stycznia 1996 roku, 19 kwietnia 1996 roku, 14 września 1998 roku i 7 września 2000 roku błędnie zostały określone udziały w nieruchomości wspólnej przypisane poszczególnym wyodrębnianym z tej nieruchomości lokalom. Nie ulega też wątpliwości, że – na skutek wyodrębnienia wszystkich czterech lokali mieszkalnych – Gminie M. przestało przysługiwać prawo własności nieruchomości stanowiącej nieruchomość wspólną

w jakimkolwiek wymiarze. Ustalenie to doprowadziło do wydania orzeczenia w sprawie

I C 66/18, w której wszystkie strony niniejszego procesu również brały udział i znana jest im treść nieprawomocnego orzeczenia zapadłego w tamtym postępowaniu.

Nie ulega również wątpliwości, iż zarówno w umowie o ustanowieniu odrębnej własności lokalu i umowa sprzedaży z dnia 19 kwietnia 1996 roku, jak i umowie darowizny

z dnia 27 sierpnia 2003 roku, w treści aktów notarialnych zapisano, że przedmiotem umów jest przynależna do lokalu piwnica o powierzchni 6,88 m² i budynek gospodarczy

o powierzchni 67,60 m². Zawarcie takiego postanowienia w treści obu aktów notarialnych było jednak obarczone wadą prawną z dwóch powodów. Po pierwsze, zgodnie z art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 roku o własności lokali (tekst jednolity: Dz. U. z 2018r. poz. 716 ze zm.) do lokalu mogą przynależeć, jako jego części składowe, pomieszczenia, choćby nawet do niego bezpośrednio nie przylegały lub były położone w granicach nieruchomości gruntowej poza budynkiem, w którym wyodrębniono dany lokal, a w szczególności: piwnica, strych, komórka, garaż, zwane dalej "pomieszczeniami przynależnymi". Nie sposób zatem traktować budynku gospodarczego jako pomieszczenia przynależnego do lokalu, a pewną praktykę wykształconą w tym kierunku w praktyce uznać należy za błędną i pozbawioną umocowania w obowiązujących przepisach prawa. Po drugie zaś, w okolicznościach sprawy nie ulega wątpliwości, że przystępując do aktu notarialnego z dnia 19 kwietnia 1996 roku Gmina M. nie była wyłącznym właścicielem przedmiotowego budynku gospodarczego, a zatem nie miała prawa nim swobodnie rozporządzać ponad przysługujący jej udział. Byłoby to jaskrawe naruszenie zasady *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*, która wprawdzie funkcjonuje w polskim porządku prawnym jedynie jako norma niepisana, jednakże rzutuje na skutki umowy (vide: wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 18 grudnia 1996 roku sygn. akt I CKN 27/96, publ. OSNC 1997, numer 4, poz. 43, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1998 roku sygn. akt II CKN 96/98, publ. OSNC 1999, numer 5, poz. 98, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2002 roku sygn. akt I CKN 237/00, publ. Lex nr 55084). Nie ulega zaś wątpliwości, że uprzednio, tj. przed zawarciem umowy z J. G., w dniu 22 stycznia 1996 roku Gmina M. sprzedała T. K. i M. K. prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej, który został określony na (...) części,

a w skład nieruchomości wspólnej wchodził również przedmiotowy budynek gospodarczy, o czym przekonuje *expressis verbis* treść aktu notarialnego z dnia 22 stycznia 1996 roku (vide: k. 131-132). Nadto istotne jest, iż z analizy materiału dowodowego zgromadzonego

w toku postępowania wynika, że intencją stron umów ustanawiających odrębną własność poszczególnych lokali mieszkalnych było przyznanie właścicielom lokali udziałów

w budynku gospodarczym. Odmiennie postanowienia aktu notarialnego z dnia 19 kwietnia 1996 roku w ocenie Sądu stanowiły wyłącznie omyłkę pisarską notariusza sporządzającego ten akt, o czym przekonuje tak analiza postanowień pozostałych aktów notarialnych, jak również dokumentacji przygotowanej na potrzeby wyodrębnienia lokali. Stanowiło to także odzwierciedlenie wieloletniego sposobu korzystania z budynku gospodarczego przez najemców, a późniejszych nabywców lokali mieszkalnych. Jak wynika bowiem z zeznań świadka H. P. każdy z najemców miał przypisane pomieszczenie w budynku gospodarczym i nie było problemów co do korzystania z tych pomieszczeń.

W świetle powyższych okoliczności i zapatrywań prawnych Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę nie dostrzegł okoliczności, dla których wpisy w dziale I-O księgi wieczystej (...) uznać by należało za niezgodne z rzeczywistym stanem prawnym, a zatem brak było podstaw do uwzględnienia zgłoszonego powództwa.

Mając zatem na uwadze powyższe względy – na podstawie art. 10 ust. 1 a *contrario* ustawy z dnia 26 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

Jedynie na marginesie wskazać należy, iż z niezrozumiałych względów wnioski powódki o dopozwanie obejmował wyłącznie J. R. (1) z pominięciem współwłaścicielki lokali – B. R.. Z uwagi na niezasadność powództwa z innych przyczyn kwestia ta jednak pozostawała bez wpływu na treść zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia.

O kosztach procesu orzeczono – stosownie do jego wyniku – na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc w zw. z § 15 ust. 1 i § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018r. poz. 265), zasądając od powódki na rzecz pozwanej Gminy M. kwotę 3.600 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II wyroku), a na rzecz pozwanego J. R. (1) kwotę 3.617 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt III wyroku).

W konsekwencji przyjętej reguły orzeczenia o kosztach procesu w punkcie IV wyroku – na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018r. poz. 300) – na powódkę włożono obowiązek uiszczenia kwoty 160 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Kwota ta stanowiła nieuiszczone dotychczas koszty związane z uzyskaniem dokumentacji geodezyjnej poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa.

/-/ SSR Krzysztof Połomski